

Я дуже, дуже дуже не хочу йти в садок, — думала Олянка, повільно натягаючи тісні смугасті колготки. — Надворі дощ, на сніданок противна манна каша, а вреднющий Мишко Мунька, мабуть, придумав якусь нову прозивалку і всі знову з неї сміятимуться. Як останнього разу, коли Мишко підбіг і закричав їй на вухо: «Оляна, Оляна, схожа на барана! Бе-бе-бе!»

— Тю, ну то й що? Хіба можна боятися Муньку? Він тому й чіпляється що ти через його дражнилки сердишся, — раптом почувся тоненький пронизливий голос.

Олянка здригнулася і вражено втупилася у стіну, бо там відбувалося щось дивне. Шпалера, розмальована блакитними дзвіночками, заворушилася, потім у ній з'явилася невеличка дірочка, і зі стіни на підлогу вистрибнув крихітний чоловічок. Про гномів Олянка чула багато; вони разом з мамою навіть прочитали цілу товстелезну книжку про родину гномів, що жили у підземеллі. Але ті казкові істоти мали довгі бороди, червоні ковпачки на головах і ніколи не усміхалися. Адже вони стерегли підземні скарби і кожного, хто з'являвся у їхніх печерах, вважали грабіжником.

А чоловічок, що вистрибнув зі стіни, виглядав зовсім інакше. Вдягнений він був у кумедну курточку й штанці, які точно повторювали квітковий візерунок шпалер. І ще він же страшенно нагадував... Мишка. Такий самий худющий, витрішкуватий, із розкудланим рудим чубом. Тільки разів у сто менший за Муньку!

— Ну що, ти врешті закриєш рота? — досить нечесно озвався чоловічок і усміхнувся.

Олянка й справді відчула, що завмерла із роззявленим від подиву ротом. Але те, що ця дрібнота вирішила з неї поглузувати, вмить привело дівчинку до тями. Яке нахабство — коротун завбільшки з коника-стрибунця знущатиметься з неї? Вона ображено засопіла й заходилася натягати колготки, навіть не дивлячись на загадкового незнайомця.

— Гаразд, не ображайся. Просто я поспішаю і не можу чекати, поки ти пересердишся. Я — Буцик з Країни нямликів. І мені дуже потрібна твоя допомога, — проказавши це, чоловічок у кілька стрибків наблизився до Олянчного червоного рюкзака. Потім спритно вхопився за шлейку, підтягнувся і заскочив до найменшої кишені.

— Гей, ти куди поліз?! — скрикнула Олянка, але цієї миті двері відчинилися, і до кімнати забіг тато.

— Скоріше-скоріше-скоріше! — він підхопив Олянчного рюкзака, посадив дочку на плечі, вискочив із квартири й побіг униз, перестрибуючи через три сходинки.

— Ой-ой-ой, — запищав нямлик, але так тихо, що його почула тільки Олянка.

Розділ другий,

*де виявляється, що існують чари,
які перетворюють нямликів на здорованів*

На вулиці, коли тато поставив її на землю, Олянка спритно вихопила свого рюкзака й помчала вперед. Добре, що садок зовсім поруч — у сусідньому дворі. Треба було якнайшвидше залишитися з Буциком наодинці й, головне, не показувати нямлика дорослим. Це дівчинка зрозуміла відразу. У садку, сторохжко озираючись, Олянка обережно пересадила Буцика з рюкзака до кишені кофти і побігла на сніданок.

По-преше, їй хотілося хутчіше проковтнути слизьку, схожу на зварену медузу, кашу й піти на ігровий майданчик. Там нарешті вона зможе дізнатися у дивного чоловічка, хто він і як опинився в її кімнаті. А головне — чому Буцик так нахабно прочитав її думки! Досі ще нікому не вдавалося ось так просто залазити їй у голову! Дівчинка вже доїдала останню ложку, коли несподівано над краєм столу з'явилася розкудлана головешка її нового знайомого. Потім чоловічок швидко видерся на тарілку й почав пригорщами набирати манну кашу і з насолодою її поїдати. Буцик аж мружився від задоволення, ще й приказував:

— Ням! Ням! Ням!

Добре, що Олянка трохи спізнилася і в цей час решта її групи вже поснідала й побігла на вулицю гратися. Тому Буцика ніхто не помітив.

— Ану швидше ховайся до кишені, — прошепотіла дівчинка, сторохжко озираючись. — Якщо тебе побачать, ти ніколи не повернешся в Країну нямликів. А я ж навіть не встигла у тебе про неї розпитати.

Та зголоднілій нямлик навіть не глянув на дівчинку. І Олянка зрозуміла, що його й за вуха не відтягнеш від манної каші. До речі, це зовсім непогана думка — спробувати відтягти ненажерливого коротуна від їжі. Та цієї миті Буцик перестав плямкати, пильно глянув дівчинці у вічі й дуже серйозно сказав:

— Тільки-но спробуй! Іще жоден здоровань не торкався вух шляхетного нямлика!

— Ти знову читаєш мої думки?! — обурилася Олянка.

— Ну то й що? Ми всі це уміємо. Що ж тут складного — прочитати думку здоровання? Ніби у вас у голові можна знайти щось цікаве!

— Тоді чому ти виліз зі стіни, а потім ускочив до моого рюкзака?! — ображено запитала дівчинка й відвернулася від нахабного нямлика. Вона чекала, що Буцик от-от попросить у неї проbacення, та замість цього хтось досить сильно шарпонув Олянку за рукав. Біля неї стояв незнайомий веснянкуватий хлопчик і весело усміхався.

— Гей, ти що, не впізнала мене? — раптом заговорив він. Цей голос не можна було сплутати з жодним іншим — так, то був тоненький і пронизливий Буциків голос.

— Ну от, ти знову роззвяли рота! — засміявся хлопчик. — Що тут такого? Просто всі нямлики стають здорованями, щойно з'їдять хоч ложку Чарівної Страви! — останні слова Буцик вимовив так поважно, що Олянка на мить повірила, ніби в її тарілці й справді була чудодійна їжа.

